

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Štefanom Slováčikom, Mostná 46, Nitra, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 C 110/2012-227 zo 14. februára 2014, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 287/2014-247 z 31. marca 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 494/2015 zo 14. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K-KARÁT, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej

len „okresný súd“) č. k. 51 C 110/2012-227 zo 14. februára 2014, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 287/2014-247 z 31. marca 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 494/2015 zo 14. septembra 2016.

2. Rozsudkom č. k. 17 C 97/2003-448 z 23. marca 2010 okresný súd zaviazal žalovanú ([REDACTED]) zaplatiť sťažovateľovi „*sumu 10.000.000,- Sk (331.939,19 Eur) s príslušenstvom, titulom plnenia z poistnej zmluvy*“. Predmetom poistnej zmluvy bolo poistenie majetku a zodpovednosť za škodu sťažovateľa, pričom „*relevantnou poistnou udalosťou bola krádež vlámaním v dňoch 09.06.2001 až 11.06.2001 do priestorov záložne sťažovateľa, pričom rozsah spôsobenej škody bol ustálený znaleckým dokazovaním na 460.358,96 Eur*“.

3. Žalovaná napadla tento rozsudok odvolaním, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 9 Co 322/2010-504 z 22. septembra 2011 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa „*v časti čo do priznanej istiny ako vecne správne potvrdil. V časti príslušenstva a náhrady trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.*“.

4. Žalovaná podala 23. mája 2012 návrh na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 17 C 97/2003, ktorý bol na okresnom súde vedený pod sp. zn. 51 C 110/2012. Sťažovateľ sa k podanému návrhu na obnovu konania „*vyjadril viacerými písomnými podaniami*“. Okresný súd uznesením č. k. 51 C 110/2012-227 zo 14. februára 2014 obnovu konania povolil. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie.

5. Uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 287/2014-247 z 31. marca 2015 bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že obnova konania vedeného na okresnom súde „*bola povolená v časti istiny*“.

6. Proti druhostupňovému uzneseniu vo veci povolenia obnovy konania sťažovateľ podal dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 494/2015 zo 14. septembra 2016 bolo dovolanie odmietnuté.

7. Sťažovateľ namieta proti uzneseniu najvyššieho súdu jeho arbitrárnosť a svojvôľu v spôsobe vysporiadania sa „s otázkou dôvodov prípustnosti sťažovateľom podaného dovolania“.

8. Zo strany krajského súdu malo dôjsť k zásahu do namietaných práv sťažovateľa tým, že krajský súd „dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a po nesprávnom zhodnotení skutkového stavu vydal napádané uznesenie, ktoré spočívalo na nesprávnom právnom posúdení, čím právna vec sťažovateľa nebola spravodlivo prejednaná a rozhodnutá“.

9. Svoje tvrdenie o zásahu do jeho označených práv sťažovateľ odôvodňuje tvrdením, že „od začiatku namietal prípustnosť návrhu Wüstenrot poisťovňa, a.s. na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 17 C 97/2003, v ktorom navrhovateľ obnovy konania vystupoval v procesnom postavení žalovaného, nakoľko už samotný návrh bol zmätočný, neúplný, nezrozumiteľný, v návrhu boli účastníci nesprávne označení a samotný návrh nespĺňal náležitosti stanovené zákonným ustanovením § 228 ods. 3 O. s. p. Uvedené nedostatky od počiatku bránili vydaniu meritórneho rozhodnutia, napádaného uznesenia. Okrem uvedeného má sťažovateľ za to, že neboli splnené zákonom vymedzené taxatívne podmienky, súd vec po vecnej a právnej stránke nesprávne posúdil. Krajský súd sa v napádanom uznesení obmedzil len na krátke skonštatovanie splnenia podmienok na nariadenie obnovy konania, bez ich náležitého prešetrenia a zdôvodnenia prípustnosti.“.

10. Uznesenie krajského súdu sa podľa jeho názoru zakladá na „jednoduchom skonštatovaní správneho rozhodnutia a zdôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu. Krajský súd žiadnym spôsobom neprihliadol na skutočnosti uvádzané a namietané sťažovateľom vo svojom odvolaní.“. Krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia nevysporiadal so zásadnými námietkami sťažovateľa, ktoré spočívali najmä v tvrdení, že okresný súd povolil obnovu konania iba na základe tendenčných tvrdení uvádzaných v „liste svedka pána [REDACTED]“. Za „vágny“ sťažovateľ označil v tejto súvislosti záver krajského súdu, podľa ktorého „sa javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, resp. dôkaz môže privodiť navrhovateľovi obnovy konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci“.

11. Sťažovateľ vo vzťahu k novému dôkazu ako dôvodu obnovy konania poukázal najmä na „*nepresvedčivosť samotného napádaného uznesenia*“, keďže „*tvrdenia uvedené svedkom pánom [REDAKOVANÉ] (tvrdenia zaujatého svedka, tvrdenia nepreukázané a neprejudikované) nie je možné považovať za skutočnosti alebo dôkazy, ktoré navrhovateľ obnovy konania - [REDAKOVANÉ] bez svojej viny nemohol predložiť v pôvodnom konaní. Krajský súd preto v napádanom uznesení č. k. 5Co/287/2014 - 247 zo dňa 31. marca 2015 nesprávne aplikoval právne normy, na základe ktorých dospel k záveru, že boli splnené podmienky prípustnosti obnovy konania.*“.

12. Sťažovateľ rovnako ako vo svojom odvolaní a dovolaní poukázal na to, „*že skutočnosti uvádzané v návrhu [REDAKOVANÉ] na obnovu konania nemôžu v žiadnom prípade zabezpečiť možnosť dosiahnutia pre navrhovateľa obnovy priaznivejšie rozhodnutie, nakoľko aj pri hypotetickej úspešnosti [REDAKOVANÉ] - navrhovateľa v konaní o obnove konania, by bola preukázaná škoda vždy vyššia ako znaleckým posudkom ustálená výška škody. S uvedenou skutočnosťou sa Krajský súd v napádanom uznesení č. k. 5Co/287/2014 - 247 zo dňa 31. marca 2015 nijakým spôsobom nevysporiadal.*“.

13. Konajúce súdy sa nedostatočne zaoberali „*pri hodnotení dôkazov so skutočnosťou ohľadne osobných sporov konateľky sťažovateľa a pána [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], v tomto smere nebolo vykonané dostatočné dokazovanie*“.

14. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu, ktorý „*písomný dôkaz predložený pánom [REDAKOVANÉ] a subjektívne tvrdenia o neuzavretí zmlúv o úvere, ktoré boli súčasťou znaleckého posudku o celkovej sume*“, považoval za postačujúci. Je presvedčený, že ak by „*odvolací súd bližšie skúmal všetky relevantné skutočnosti právnej veci a komplexne ich hodnotil v kontexte aj so spornými tvrdeniami pána [REDAKOVANÉ], nedospel by k záveru, že sporné tvrdenia sú dostačujúce na obnovu konania*“.

15. Sťažovateľ na účel preukázania „*nepravdivosti tvrdení pána [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na podklade ktorých Krajský súd povolil napádaným uznesením č. k. 5Co/287/2014*

- 247 zo dňa 31. marca 2015 obnovu konania“ predložil ústavnému súdu znalecký posudok č. 248/2016 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline 12. decembra 2016, z ktorého záverov možno podľa sťažovateľa ustáliť, že tvrdenia svedka „[REDAKOVANÉ] prezentované v liste zo dňa 2.5.2012., ktoré boli pre Krajský súd postačujúce na pripustenie obnovy konania, sú tendenčné a nepravdivé. Na základe takýchto neoverených tvrdení pána [REDAKOVANÉ] nebolo možné privodiť navrhovateľovi obnovy konania - [REDAKOVANÉ], priaznivejšie rozhodnutie vo veci, tak ako to bez vykonaného dokazovania konštatoval Krajský súd v Bratislave v napádanom uznesení.“.

16. V súvislosti s právnymi závermi najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že najvyšší súd iba „stroho konštatoval, že dovolanie sťažovateľa nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a že neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.“. Keďže sťažovateľ uviedol relevantné skutočnosti týkajúce sa nesprávneho vecného a právneho posúdenia právnej veci krajským súdom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, podľa názoru sťažovateľa bolo možné, „aby dovolací súd vytýkané porušenia subsumoval pod niektorý z dôvodov prípustnosti podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší súd preto nesprávnym výkladom právnej normy porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“.

17. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu sťažovateľ považuje za „nezrozumiteľné a neudržateľné“, keďže oba sudy „vyčerpávajúcim spôsobom nevysvetlili dôvody svojich rozhodnutí“.

18. Záver dovolacieho súdu sťažovateľ považuje za prísne formalistický, vyslovený najvyšším súdom „bez toho, aby sám vykonal akékoľvek dokazovanie a následne relevantné dôvody prezentované Sťažovateľom v písomnom dovolaní, podriadil pod správnu normu o prípustnosti dovolania“.

19. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 494/2015 zo dňa 14. septembra 2016, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/287/2014 - 247 zo dňa 31. marca 2015 a uznesením Okresného súdu Bratislava II Č. k. 51C/110/2012 - 227 zo dňa 14. februára 2014 porušené bolo.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Cdo 494/2015 zo dňa 14. septembra 2016, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/287/2014 - 247 zo dňa 31. marca 2015 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 51C/110/2012 - 227 zo dňa 14. februára 2014 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 10.000,- Eur (slovom desaťtisíc eur) na účet sťažovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 10.000,- Eur (slovom desaťtisíc eur) na účet sťažovateľa

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 756,96 Eur za vypracovaný znalecký posudok č. 248/2016 na účet sťažovateľa a trovy jeho právneho zastúpenia do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

20. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

21. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa § 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu č. k. 51 C 110/2012-227 zo 14. februára 2014

23. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovatelia môžu domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom

alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

24. Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

25. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré prerokoval krajský súd a napadnutým uznesením o ňom aj rozhodol. Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného odvolacím súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 287/2014-247 z 31. marca 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 494/2015 zo 14. septembra 2016

26. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

27. V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k namietanému uzneseniu *krajského súdu*, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

28. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s otázkou existencie dôvodov obnovy konania. Sťažovateľ tvrdí, že nový dôkaz prezentovaný žalovanou v podobe tvrdení svedka [REDACTED] nebol spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti krajskému súdu vyčíta aj skutočnosť, že nový dôkaz dostatočným spôsobom nepreverenil z hľadiska jeho hodnovernosti.

29. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

30. Krajský súd v napadnutom uznesení v prvom rade rekapituloval závery okresného súdu prezentované v odvolaní napadnutom uznesení o povolení obnovy konania. Poukázal pritom na skutočnosť, že návrh na obnovu konania smerujúci proti právoplatnému rozsudku bol podaný včas z hľadiska subjektívnej i objektívnej lehoty účastníkom pôvodného konania. Okresný súd za novú skutočnosť považoval tvrdenia [REDACTED] obsiahnuté v liste z 2. mája 2012, ktorým až po právoplatnom skončení konania žalovanej oznámil, že so sťažovateľom neuzavrel žiadne zmluvy o úvere a ani do záložne sťažovateľa nezaložil žiadne šperky. Okresný súd tiež poukázal na to, že znalec v pôvodnom konaní pri ustálení výšky škody prihliadol aj na zmluvy údajne uzavreté s [REDACTED]. Krajský súd ďalej poukázal na skutočnosť, že *„Podľa záverov súdu prvého stupňa bez týchto vedomostí odporca nemal v pôvodnom konaní akýkoľvek dôvod spochybňovať zmluvy o úveroch, poskytnutých poškodeným navrhovateľom svojim klientom, preto ich platnosť ani nenamietal a nenavrhol dokazovanie na overenie pravosti podpisov. Uvedenú skutočnosť považoval súd prvého stupňa za spôsobilú privodiť odporcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože ak sa v obnovenom konaní preukáže, že nikdy nedošlo k uzavretiu zmlúv medzi poisteným poškodeným a Mgr. Božekom, resp.*

d'alšími osobami, malo by to vplyv na rozsah spôsobenej škody, a teda i poistného plnenia. K námietkam navrhovateľa o nedôveryhodnosti uvedeného svedka neprihliadol, keďže ku hodnoteniu dôkazov pristúpi súd až v obnovenom konaní.“.

31. Krajský súd po zhrnutí obsahu odvolacích námietok sťažovateľa ďalej k veci uviedol: „Súd prvého stupňa v prvej fáze konania o obnovu konania náležite skúmal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre vyhoviecie návrhu na jej povolenie, vyplývajúcich z ustanovení § 228 a nasl. O.s.p. V tejto súvislosti po nariadenom pojednávaní dospel k správnym záverom o ich danosti, keďže návrh bol podaný účastníkom pôvodného konania v priebehu plynutia subjektívnej i objektívnej lehoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa dospel i k správnejmu záveru o splnení dôvodov, vyplývajúcich z citovaného ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Tvrdenia svedka [REDACTED] o neuzavretí navrhovateľom predložených zmlúv o úvere, o ktorých odporca získal vedomosť až po právoplatnom skončení konania v časti istiny, majú so zreteľom na osobitosti podnikania v záložni nepochybne vzťah ku výške škody z krádeže vlámaním, a teda i ku rozsahu poistného plnenia, na ktoré bol odporca zaviazaný, a to bez ohľadu na skutočnosť, v akej maximálnej výške bolo dohodnuté poistné plnenie. Či a v akom rozsahu písomné zmluvy o úveroch, ktorými navrhovateľ preukazoval výšku škody, zodpovedali reálnym obchodným aktivitám navrhovateľa, bude predmetom dokazovania v obnovenom konaní. Aj podľa odvolacieho súdu sa preto javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, resp. dôkaz, môže privodiť navrhovateľovi obnovy konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čo treba pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania považovať za postačujúce.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkami navrhovateľa v odvolaní; až v obnovenom konaní dôjde k vykonaniu dokazovania a jeho hodnotenia, vrátane posudzovania hodnovernosti svedka [REDACTED].

Odvolateľ sa tiež nesprávne domnieval, že návrh na povolenie obnovy konania trpí vadami. Odporca v návrhu správne označil účastníkov konania podľa ich procesného postavenia v pôvodnom konaní.

Z týchto dôvodov odvolací súd považoval napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa za vecne správne v zmysle § 219 O.s.p., keďže však z jeho výroku jednoznačne nevyplýva, že

obnova konania sa povoľuje len v právoplatne skončenej časti predmetu konania, výrok napadnutého uznesenia zmenil tomu zodpovedajúcim spôsobom.“

32. Najvyšší súd k dovolaniu sťažovateľa v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Cdo 494/2015 zo 14. septembra 2016 uviedol:

„7. Podľa právneho stavu účinného v čase podania dovolania bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. Dôvody prípustnosti dovolania proti uzneseniu vymedzovalo ustanovenie § 239 O. s. p. a dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

9. Dovolanie proti uzneseniu bolo prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

10. Pokiaľ žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., t. j. že v danom prípade ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, treba uviesť, že prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozhodnutiu (uzneseniu), je založená na rozdielnosti uznesenia odvolacieho súdu v porovnaní s uznesením súdu prvej inštancie. O rozdielne uznesenia ide vtedy, ak oba súdy inak posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie o procesnej otázke, o ktorej sa v priebehu konania rozhoduje. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd vo svojom uznesení posúdil procesnú otázku, ktorá je predmetom rozhodovania rovnako (zhodne) so súdom prvej inštancie, nejde o zmeňujúce, ale o potvrdzujúce uznesenie.

11. V danej veci odvolací súd v porovnaní s rozhodnutím súdu prvej inštancie rozhodol o návrhu žalovanej na obnovu konania rovnako, keď vychádzajúc zhodne so súdom prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov vyplývajúcich z ustanovenia § 228 a nasl. O. s. p., obnovu konania povolil. „Zmena“ výroku uznesenia okresného súdu spočívala len v jeho spresnení, že obnova sa povoľuje v časti istiny, keďže v časti príslušenstva vec nebola ešte právoplatne skončená. Dovolanie žalobcu tak smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posúdiť podľa § 239 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd v svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky). Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. neprichádza do úvahy.

12. Dovolací súd preskúmal nakoniec prípustnosť dovolania z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa tohto zákonného ustanovenia prípustné nie je. Napokon žalobca vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. ani netvrdil.

13. Pokiaľ žalobca namietal, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že súdna prax je jednotná v tom, že uvedené vady (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nespôsobujú (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Námietky strany sporu, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., ktoré však sami osebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

14. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší

súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.“

33. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov (napr. III. ÚS 460/2016, III. ÚS 336/2016, III. ÚS 514/2016).

34. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v rámci odôvodnenia namietaného uznesenia zaujal stanovisko k podstatnej námietke sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení o nespôsobilosti nového dôkazu privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nebolo vecou krajského súdu (a ani okresného súdu ako súdu prvého stupňa) vo fáze rozhodovania o povolení obnovy konania vykonávať hodnotenie nového dôkazu vo vzťahu k meritu veci, v ktorej má dôjsť k povoleniu obnovy. Z ustálenej judikatúry týkajúcej sa dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodnej dobe vyplýva, že pre rozhodnutie o návrhu na obnovu konania stačí, že sa javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, rozhodnutia

a dôkazy môžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie, a teda nie je potrebné, aby v tomto smere dospel súd k celkom bezpečnému záveru (R 6/1968). Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že zo znaleckého posudku č. 248/2016 z 12. decembra 2016, ktorý predložil ústavnému súdu, vyplýva nepravdivosť tvrdení svedka, na základe ktorých bola obnova konania povolená, je potrebné poukázať na skutočnosť, že tento znalecký posudok nemal krajský súd v čase svojho rozhodovania (31. marca 2015) k dispozícii, preto nie je možné krajskému súdu vyčítať, pokiaľ nový dôkaz predbežne posúdil ako spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie. Skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku môžu byť následne predmetom prieskumu konajúcich súdov v rámci obnoveného konania.

35. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na podstatné odvolacie námietky, a to v rozsahu potrebnom pre odôvodnenie povolenia obnovy konania. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozhodnutia spochybňovali.

36. *Ani pokiaľ ide o namietané uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd sa s poukazom na obsah citovanej časti uznesenia nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o jeho nedostatočnom odôvodnení. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.*

37. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (III. ÚS 450/2017).

38. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, odvolacieho, ale aj dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 329/2004).

39. Sťažovateľ namietal v petite svojej sťažnosti popri porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

40. Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2018